

CĂTRE
JUDECĂTORIA ZALĂU
DOMNULE/DOAMNĂ PREȘEDINTE

Subsemnatul Babiuc Georgel, petent în dosarul nr. 4445/337/2021, cu datele de identificare și contact arătate în cuprinsul cererii de chemare în judecată, în termen legal, declar prezentul

APEL

împotriva Sentinței Civile nr. 1799/10.12.2021 pronunțată în dosarul nr. 4445/337/2021
prin care solicit admiterea apelului , modificarea în parte a Sentinței Civile nr. 1799/10.12.2021, ca netemeinică și nelegală, în sensul admiterii acțiunii așa cum a fost formulată , anularea deciziei de carantinare individuală nr. 1970388/09.12.2021 și încetarea măsurii de carantinare, cu menținerea în rest a sentinței apelate în ceea ce privește dispozițiile privind onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru următoarele

MOTIVE

I. Nu este îndeplinită condiția premisă pentru aplicarea măsurilor din Legea nr. 136/2020

Având în vedere că apelul este o cale de atac devolutivă, deci în care se pot invoca noi motive, se impune cu necesitate a se verifica respectarea condițiilor impuse de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 136/2020 coroborat cu cele ale art. 2 alin. 1) din Ordinul nr. 1309/2021.

Potrivit **art. 6 din Legea nr. 136/2020**:

Situațiile de risc epidemiologic și biologic **pentru care se instituie măsurile prevăzute în prezenta lege sunt următoarele:**

- a)** epidemie declarată prin ordin al ministrului sănătății;
- b)** urgență de sănătate publică de importanță internațională, certificată prin hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență, în baza declarației Organizației Mondiale a Sănătății;
- c)** **pandemie declarată de Organizația Mondială a Sănătății și certificată prin hotărâre de Comitetul Național pentru Situații de Urgență;**
- d)** cazul de risc epidemiologic și biologic iminent identificat și constatat de structurile aflate în coordonarea Departamentului pentru Situații de Urgență sau de către instituțiile aflate în subordinea Ministerului Sănătății.

Totodată, **potrivit art. 2 din Ordinul nr. 1309/2021**:

Carantina persoanelor

(1) Carantina persoanelor se impune în condițiile pandemiei de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11 martie 2020 și certificată în condițiile art. 6 lit. c) din Legea nr. 136/2020 din cauza riscului înalt de contagiozitate al virusului SARS-CoV-2,

După cum reiese cu claritate chiar din modalitatea de redactare imperativă a art. 6 lit. c) din Legea nr. 136/2020 , pentru a fi instituită măsura carantinării, trebuie respectate două condiții cumulative, atâta timp cât legiuitorul a folosit conjuncția copulativă ”și” (pandemie

declarată de ... **și** certificată ...).

La momentul formulării prezentului apel, nu există niciun act normativ publicat în Monitorul Oficial prin care să se fi certificată pandemia de COVID-19.

Într-adevăr, există publicate pe anumite siteuri HCNSU nr. 36/2020, prin care la **art.1 din HCNSU nr. 36/2020 : Se certifică pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020.**

Însă această hotărâre nu este publicată în Monitorul Oficial, motiv pentru care este inexistentă din punct de vedere juridic, reprezentând doar o coală de hârtie fără valoare juridică.

În acest sens, prin OUG nr. 63/2021 se stabilește de către Guvern în preambul că:

„ nepublicarea hotărârilor emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență atrage o sancțiune drastică prin efectele ei, și anume inexistența acestor hotărâri,

ținând cont că prin acest efect de inexistență a hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență, destinatarii acestora urmează să se raporteze la cadrul legal în vigoare ca și când nu ar produce niciun fel de efecte juridice și, implicit, nu pot fi ținuți să aplice prevederile conținute de hotărârile emise,

luând în considerare faptul că publicarea hotărârilor emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență constituie o condiție de validitate și, în consecință, de natură să producă efecte juridice, iar nepublicarea constituie o încălcare a obligațiilor statuate de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

întrucât hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență sunt acte administrative cu caracter normativ emise în situații de urgență, de necesitate, care vizează interesul, securitatea și sănătatea publică, iar publicarea lor în Monitorul Oficial al României garantează accesul la cunoașterea și aplicarea acestora la nivelul fiecărui cetățean,,

Consecutiv celor de mai sus, prin Sentința Civilă nr. 1076/2021 a Curții de Apel București, rămasă definitivă prin Decizia Civilă nr. 3883/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicate în MO nr. 805/2021, partea I, s-a constatat inexistența HCNSU nr. 28/2021 și HCNSU 40/2021, în cuprinsul cărora s-au statuat următoarele:

Sanctiunea care intervine in cazul nepublicarii in Monitorul Oficial a actelor administrative cu caracter normativ este cea a 'inexistentei' actului normativ, dat fiind ca potrivit art.11, alin.1 din Legea nr.24/2000, publicarea in Monitorul Oficial reprezinta o conditie pentru intrarea in vigoare a actelor normative, adica pentru a lua fiinta, pentru a exista din punct de vedere juridic, pentru a putea incepe sa produca efecte juridice si deci pentru a intra in circuitul juridic (in cauza neinteresand existenta materiala, in planul realitatii fizice, a unui in scris care incorporeaza vointa emitentului, ci existenta lui in planul realitatii juridice).

Altfel spus, un astfel de in scris nu genereaza niciun efect juridic si deci nu beneficiaza de nicio prezumtie de legalitate, prezumtie care eventual sa poata fi rasturnata pe calea unei actiuni in anulare.

Așadar, Curtea Supremă a statuat cu putere de lucru judecat (potrivit art. 23 din Legea nr. 554/2004) că actele nepublicate în MO nu sunt **ÎN CIRCUITUL CIVIL ȘI NU GENEREAZĂ NICIUN EFECT JURIDIC**, prin urmare HCNSU nr. 36/2020 este **inexistentă și nu poate produce vreun efect**.

Inexistența unui act, ca sancțiune juridică, nu trebuie imperios necesar a fi constatată printr-o hotărâre judecătorească în cadrul unei acțiuni în anulare, ea putând fi constatată de către orice subiect și invocată oricând într-un litigiu, iar ea **nu se confundă cu excepția de nelegalitate a unui act administrativ**, în acest sens fiind relevante considerentele Deciziei nr. 3601/2010 a Î.C.C.J., care a stabilit următoarele:

*În ceea ce privește **inexistența actului administrativ ca urmare a nepublicării acestuia**, această cerere nu se circumscrie obiectului de control judiciar al instanței de contencios administrativ, **în cadrul procedurii speciale a excepției de nelegalitate**.*

Instanța de contencios administrativ se pronunță numai asupra legalității unui act administrativ, respectiv numai în sensul verificării condițiilor de legalitate a actului, adică a conformității acestuia cu actul normativ cu forță juridică superioară în baza căruia a fost emis.

Inexistența actului administrativ este o sancțiune care constă în lipsirea de efecte juridice a actelor care nu au fost publicate în forma și condițiile cerute de lege pentru publicarea acestora.

Așadar, nelegalitatea și inexistența sunt instituții juridice sancționatoare, aplicabile în materia dreptului administrativ, însă acestea sunt fundamental diferite, ele intervenind în situații distincte.

*Revenim și arătăm că nelegalitatea actului administrativ apare în situația în care actul respectiv nu respectă condițiile din legea sau actul normativ, cu forță juridică superioară, în baza căruia a fost emis, iar **inexistența intervine în caz de nerespectare a formelor de publicitate cerute de lege pentru respectiva categorie de acte.***

*În aceste condiții critica formulată de reclamantă este nerelevantă sub aspectul dezlegării cauzei pentru că **inexistența nu constituie obiectul controlului judiciar în cadrul procedurii speciale a excepției de nelegalitate, reglementată de art. 4 din Legea nr. 554/2004, republicată.***

Însăși Curtea Constituțională, prin Decizia CCR nr. 429/2019, pct 30, a constatat că pronunțarea asupra excepției inexistenței actului nepublicat este o etapă ulterioară celei a administrării și aprecierii probelor, **excepția inexistenței putând fi supusă aprecierii exclusive a instanței care judecă cauza.**

În acest context, trebuie amintit că în sens larg, noțiunea de fapt juridic civil cuprinde fapta subiectului de drept (intențională și neintențională) și **faptul natural (evenimentul)**. În sens restrâns, noțiunea de fapt juridic civil cuprinde fapta neintențională și **faptul natural (evenimentul)**

Faptele naturale (evenimentele) se produc fără intervenția voinței vreunui subiect de drept, însă la fel ca și faptele neintenționale, **sunt de natură să producă efectele juridice date de**

legiuitor. Aceste fapte omenesti și **fapte naturale (evenimente) nu produc consecințe juridice decât în condițiile stipulate în ipotezele normelor în vigoare,** funcție de legiuitorul determinat.

Așadar, în lipsa unei situații epidemiologice declarate ca atare printr-un act normativ (existent în ordinea juridică) , nu se poate reține că declarația OMS ar produce efectele juridice necesare carantinării persoanelor

Prin analogie, insolvența poate să existe ca stare de facto, dar nu poate produce efecte juridice de jure până nu este constatată de un judecător sindic

Pe de altă parte, **declararea pandemiei de către Directorul General al OMS din 11.03.2020 este o simplă declarație de presă, acesta fiind și motivul pentru care legiuitorul a impus certificarea ei.**

Astfel, potrivit **Constituției OMS¹:**

- Obiectivul Organizației Mondiale a Sănătății este atingerea de către toate popoarele a celui mai înalt nivel de sănătate. (**art. 1**);
- Calitatea de membru al Organizației este deschisă tuturor statelor (**art. 3**);
- Membrii Organizației Națiunilor Unite pot deveni membri ai Organizației prin semnarea sau acceptarea în alt mod a prezentei Constituții, în conformitate cu dispozițiile capitolului XIX și în conformitate cu dispozițiile constituționale ale acestora. (**art. 4**);
- **În vederea realizării obiectivului său, funcțiile Organizației sunt următoarele:**

(a) de a acționa ca autoritate de **îndrumare** și de **coordonare** privind activitatea internațională în domeniul sănătății;

(c) **să asiste** guvernele, la cerere, în consolidarea serviciilor de sănătate;

(d) să **furnizeze asistență** tehnică adecvată și, în situații de urgență, ajutorul necesar, la cererea sau cu acceptul guvernelor;

(k) să **propună convenții, acorduri și regulamente** și **să facă recomandări** cu privire la problemele internaționale de sănătate și să îndeplinească orice sarcini care pot fi atribuite astfel Organizației și care sunt în concordanță cu obiectivul acesteia (**art. 2**)

- Unul dintre organele OMS este Adunarea mondială a sănătății (Adunarea Sănătății) - compusă din delegați reprezentând Statele Membre. (**art. 9 lit c și art. 10**);

- Adunarea Sănătății **are competența de a adopta convenții sau acorduri** cu privire la orice chestiune care ține de competența Organizației. Este necesar un vot de două treimi din Adunarea Sănătății pentru adoptarea unor astfel de convenții sau acorduri, **care intră în vigoare pentru fiecare membru în momentul în care sunt acceptate de către acesta în conformitate cu dispozițiile sale constituționale.** (**art. 19**);

- Fiecare Stat Membru se angajează ca, **în termen de optsprezece luni** de la data de adoptarea de către Adunarea Sănătății a **unei convenții sau a unui acord, va lua măsuri cu privire la acceptarea convenției sau acordului** respectiv. Fiecare Stat Membru notifică Directorul General cu privire la măsurile luate, iar **dacă nu acceptă convenția sau acordul în termenul stabilit, va furniza o declarație privind motivele neacceptării.** În caz de acceptare, fiecare

¹ https://www.who.int/governance/eb/who_constitution_en.pdf

Membru este de acord să prezinte un raport anual Directorului General în conformitate cu capitolul XIV (art. 20);

- Adunarea Sănătății are autoritatea de a **adopta reglementări privind:**

(a) cerințele sanitare și de carantină și alte proceduri menite să a preveni răspândirea internațională a bolilor;

(b) nomenclatoarele în ceea ce privește bolile, cauzele de deces și populația practicile de sănătate publică;

(c) standarde în ceea ce privește procedurile de diagnosticare pentru uz internațional;

(d) standarde în ceea ce privește siguranța, puritatea și potența produselor biologice, farmaceutice și a produselor similare care fac obiectul comerțului internațional;

(e) publicitatea și etichetarea produselor biologice, farmaceutice și a produselor similare care fac obiectul comerțului internațional. (**art. 21**)

- Aceste regulamente **intră în vigoare** pentru toți Membrii după ce au fost notificate în mod corespunzător cu privire la adoptarea lor de către Adunarea Sănătății, **cu excepția** membrilor care notifică Directorul General cu privire la respingerea sau rezervele în termenul prevăzut în notificare. (**art. 22**);

- Adunarea Sănătății are autoritatea **de a face recomandări** către Membrii cu privire la orice chestiune care ține de competența Organizației. (art. 23)

Din analiza prevederilor din Constituția OMS prezentate mai sus, OMS ar avea competența de a emite acte cu caracter juridic obligatoriu **numai sub forma unor Convenții sau Acorduri** care trebuie asumate de Statele Membre **în conformitate cu dispozițiile lor constituționale**.

Nu a fost promovat sau adoptat un acord sau o convenție cu privire la pandemia declarată de directorul general al OMS, fiind emise doar recomandări.

Constituția OMS fiind adoptată în baza Cartei ONU este un act subsecvent acesteia și care, ca act subsecvent, nu poate avea un conținut care să contravină sau să adauge la conținutul Cartei ONU și nu poate impune reglementări în domenii care nu aparțin nici de competența ONU.

Natura juridică a declarării pandemiei de către directorul general al OMS **nu poate fi asimilată unei norme de rang constituțional sau unei prevederi cu valoare de lege și care să producă efecte juridice obligatorii pentru toate Statele Membre**, de vreme ce nici în dreptul intern, nici în Carta ONU sau în „Constituția OMS” nu există o astfel de prevedere care să atribuie declarării stării de pandemie o atare valoare juridică.

Carta ONU² **nu cuprinde nicio dispoziție** care să confere ONU sau instituțiilor specializate (categorie în care este inclusă și OMS) **competente de a emite acte cu efecte juridice obligatorii în domeniul sănătății**. În acest sens, **art. 2 pct. 1 Carta ONU** statuează: În urmărirea scopurilor enunțate în Articolul 1 Organizația Națiunilor Unite și Membrii săi trebuie să acționeze în conformitate cu următoarele Principii: **1. Organizația este întemeiata pe principiul egalității suverane a tuturor Membrilor ei.**

² <http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/19362>

Singurele mențiuni din **Carta ONU referitoare la sănătate** se regăsesc în următoarele articole:

- **art. 13** *Adunarea Generală va iniția studii și va face recomandări în scopul: ... b) de a promova cooperarea internațională în domeniile economic, social, cultural, al învățământului și sănătății și de a sprijini îndeplinirea drepturilor omului și libertăților fundamentale pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie.;*
- **art. 55** *În scopul de a crea condițiile de stabilitate și bunăstare necesare unor relații pașnice și prietenești între națiuni, întemeiate pe respectarea principiului egalității în drepturi a popoarelor și al dreptului lor de a dispune de ele însele, Națiunile Unite vor **promova**: ... b) rezolvarea problemelor internaționale în domeniile economic, social, al sănătății și al altor probleme conexe; cooperarea internațională în domeniile culturii și învățământului;*

Se poate observa astfel că **OMS nu are nicio atribuție să emită acte normative care să aibă caracter obligatoriu pe teritoriul României.**

OMS poate numai să propună sau să recomande diverse măsuri /strategii. Însă, acestea nu sunt obligatorii pentru statele membre, mai ales dacă restrâng exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale.

În cazul în care România vrea să introducă recomandările respective la nivel național, ele pot fi introduse numai cu respectarea dispozițiilor constituționale.

Astfel, în România, măsurile propuse de către OMS restrictive de drepturi și libertăți fundamentale pot să devină obligatorii pentru cetățeni, **numai dacă ele sunt prevăzute într-o lege adoptată de către Parlament, deoarece potrivit art. 53 din Constituția României și jurisprudenței CCR numai Parlamentul este abilitat să restrângă drepturile și libertățile fundamentale.**

II . Decizia de Carantinare nr. 1970388/09.12.2021 nu respectă condițiile de formă și fond

Potrivit art. 3 din Legea nr. 136/2020, citat de instanță :

În înțelesul prezentei legi, termenii și noțiunile folosite au următoarea semnificație:

a) carantina persoanelor - măsură de prevenire a răspândirii bolilor infectocontagioase, constând în separarea fizică a persoanelor suspecte de a fi infectate sau purtătoare ale unui agent înalt patogen de alte persoane, în spații special desemnate de către autorități, la domiciliu sau la locația declarată de către persoana carantinată, stabilită prin **decizie individuală motivată a direcției de sănătate publică, care va conține mențiuni cu privire la data și emitentul actului, numele și datele de identificare ale persoanei carantinate, durata măsurii și calea de atac prevăzută de lege;**

Mai departe, Potrivit art. 2 alin. 5 și 6 din Ordinul 1309/2021 se stipulează expres că :

(5) Măsura de confirmare sau infirmare a carantinării prevăzută la alin. (4) se dispune de către direcția de sănătate publică județeană sau a municipiului București, denumite în continuare DSP, prin decizie motivată, cu caracter individual.

(6) **Modelul deciziei de confirmare sau infirmare a carantinării este prevăzut în anexa nr. 1 la prezentul ordin și conține mențiuni cu privire la data și emitentul actului, numele și datele de identificare ale persoanei carantinate, durata măsurii și calea de atac prevăzută de lege.**

Potrivit anexei 1, parte integrantă din ordinul mai sus arătat:

Direcția de Sănătate Publică a

Data.....

Model

DECIZIE

de confirmare sau infirmare a carantinării

Prin prezenta se decide confirmarea/infirarea carantinării domnului/doamnei, posesor/posesoare al/a C.I. seria nr., eliberată de la data de, având CNP

Prezenta decizie s-a dispus ca urmare a (descriere motive):
.....Măsura de plasare în carantină se va aplica pe o durată de zile, din data de/...../..... până în data de/...../....., în spațiul special desemnat, aflat la adresa

Direcția de Sănătate Publică

Director executiv/Împuternicit

Acord explicit: Subsemnatul,, **sunt de acord cu măsura dispusă prin prezenta decizie** și înțeleg caracterul preventiv al acesteia privind împiedicarea răspândirii unei boli infectocontagioase cu risc iminent de transmitere comunitară și nu consider că prin aceasta îmi este afectat dreptul la libertate.
Semnătura

.....

Data

.....

După cum rezultă cu claritate din cuprinsul textelor de mai sus, decizia de carantinare trebuie să îmbrace o formă scrisă , iar această formă scrisă trebuie să respecte anumite condiții:

- să fie motivată
- să fie semnată de directorul executiv sau un împuternicit al acestuia din partea DSP
- să fie semnată de subsemnatul , ca exprimarea consimțământului pentru măsura carantinării
- să conțină calea de atac prevăzută de lege

Instanța nu a analizat valoarea juridică a acestui SMS în considerentele deciziei sale.

Decizia nu este motivată

Potrivit Deciziei CCR nr. 157/2020, pct. 64:

64. În emiterea deciziilor, ordinelor și a dispozițiilor, organismele, organele și structurile abilitate în managementul situațiilor de urgență acționează ca organe de stat, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public. Așadar, potrivit dispozițiilor Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ, acestea sunt acte administrative emise de entități administrative în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a LEGII, care dau naștere, modifică sau sting raporturi juridice"

Așadar, din cuprinsul Deciziei CCR se desprinde cu claritate că decizia de carantinare este un act administrativ cu caracter individual.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Supreme(ex. Decizia nr. 1442/2020) :

Înalta Curte are în vedere că principiul motivării impune necesitatea ca autoritatea care emite un act administrativ să arate, în mod expres, elementele de fapt și de drept care determină adoptarea deciziei respective. Motivarea reprezintă un element esențial pentru formarea convingerii cu privire la legalitatea și oportunitatea actului administrativ, constituind, totodată, o garanție a alegerii soluției optime de către organul de decizie.

Amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz. Așadar, deși motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, prin prisma obiectivul său, care este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

Motivarea urmărește o dublă finalitate: îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparență în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; desigur ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său.

Chiar dacă s-ar putea susține că decizia conține, cel puțin la nivel de aparență, o motivare formală a situației de fapt, nu cuprinde niciun fel de mențiuni asupra temeiului de drept în baza și în executarea căreia a fost emisă.

În lipsa acestei mențiuni, subsemnatul nu am putut determina acțiunea administrației, respectiv dacă actul este sau nu întemeiat, așadar nu am putut să determin raționamentul pentru care am fost carantinat și, mai mult, nu s-au putut verifica condițiile premise pentru care s-a emis acest act, respectiv de ce am fost carantinat(lipsa unui test/vaccin), acest lucru fiind aflat doar odată cu interogatoriul instanței de fond.

În atare condiții, mi s-a creat o vătămare care nu poate fi acoperită decât prin anularea actului.

Decizia nu este Semnată de directorul executiv sau un împuternicit al acestuia din partea DSP

După cum rezultă cu claritate din cuprinsul textului SMS, nu este menționat numele persoanei care a și-a însușit această decizie.

Distinct de acest aspect, decizia de carantinare nu este semnată. Pentru a putea fi semnată, ea trebuia expediată fie în format electronic și semnată cu semnătură digitală, fie emisă în format de tip hârtie și semnată olograf.

Semnatura reprezintă o expresie firească ce caracterizează activitatea institutiilor si autoritatilor publice, ce impune ca manifestarea exterioara a consimțământului pentru însusirea unor inscrisuri sa constea in aplicarea semnaturii pe acel inscrist, semnatura al carei rol este, potrivit art.268, c.pr.civilă:

Rolul semnăturii

*(1) Semnătura unui înscris face deplină credință, până la proba contrară, despre existența consimțământului părții care l-a semnat cu privire la conținutul acestuia. **Dacă semnătura aparține unui funcționar public, ea conferă autenticitate acelu înscris, în condițiile legii.***

(2) Când semnătura este electronică, aceasta nu este valabilă decât dacă este reprodusă în condițiile prevăzute de lege.

Altfel spus, SMS-ul nu reprezintă un înscris autentic, iar DSP nu și-a exprimat consimțământul cu privire la decizia de carantinare.

În aceste condiții, lipsa semnăturii atrage nulitatea absolută a deciziei de carantinare.

Nu mi-am exprimat acordul cu privire la decizia de carantinare

În mod evident, similar celor expuse anterior, nici subsemnatul nu mi-am exprimat consimțământul cu privire la decizia de carantinare, astfel că aceasta nu putea fi emisă.

În aceste condiții DSP putea uzita alte pârghii legale pentru a dispune carantinarea mea, însă nu sub forma carantinării la domiciliu,

III. Concluzii

Respectarea tuturor condițiilor de mai sus reprezintă condiții absolut firești, contextul situației de criză generată de pandemia SARS-COV-2 neputând constitui motive de eludare a cadrului legal și constituțional.

Potrivit considerentelor Deciziei CCR nr. 458/2021, pct 73:

Curtea recunoaște că, în situații excepționale, așa cum este cea determinată de răspândirea infecției cu virusul COVID-19, instituirea unor măsuri energice, prompte și adecvate gravității situației reprezintă, în realitate, un răspuns al autorităților la obligația prevăzută în [art. 34 alin. \(2\) din Constituție](#), potrivit căreia „Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice“ [...]

Caracterul excepțional, imprevizibil al unei situații nu poate constitui o justificare pentru a încălca ordinea de drept, prevederile legale și constituționale referitoare la competența autorităților publice ori cele privind condițiile în care se pot aduce restrângeri exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale[...]

Având în vedere că situația de criză generată de o pandemie reprezintă premisa inevitabilă a unor astfel de restrângeri, legislația națională trebuie însoțită de garanții clare și eficiente împotriva oricăror abuzuri sau acțiuni discreționare ori ilegale.

Art. 23 alin. (1) din Constituție consacră inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei. Cât privește libertatea individuală, prevederile constituționale au în vedere libertatea fizică a persoanei, dreptul său de a se putea mișca liber, de a avea conduita dorită și, totodată, de a nu fi lipsită de libertate decât în cazurile și condițiile prevăzute de lege.

Prin urmare, întrucât libertatea individuală nu are un caracter absolut, textul constituțional consacră siguranța persoanei, noțiune ce exprimă ansamblul garanțiilor care protejează persoana aflată în situațiile în care autoritățile statului dispun măsuri privative de libertate, astfel încât limitarea acestei libertăți să se facă numai atunci când este necesar, **cu respectarea strictă a condițiilor prevăzute de lege.**

La nivel internațional, libertatea individuală este consacrată prin art. 3 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care prevede că **„orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei“.**

De asemenea, potrivit art. 9 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, **„Orice individ are dreptul la libertate și la securitatea persoanei sale. Nimeni nu poate fi arestat sau deținut în mod arbitrar. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa decât pentru motivele legale și în conformitate cu procedura prevăzută de lege.“**

Totodată, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră, în mod expres, în art. 5 dreptul la libertate și siguranță, prevăzând că **„Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale“**, și stabilește o listă cu un număr limitat de cazuri când libertatea persoanei poate fi restrânsă.

Între aceste cazuri, se menționează detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman sau a unui vagabond. [art. 5 paragraful 1 lit. e)]. Paragraful 4 al aceluiași articol convențional prevede că **„orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală“**, iar paragraful 5 dispune că „orice persoană, victimă a unei arestări sau dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol, are dreptul la reparații“.

În lumina dispozițiilor art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă reprezintă o **privare de libertate ce poate fi acceptată în cadrul unei societăți în vederea**

asigurării sănătății și securității publice, dar care este permisă doar cu îndeplinirea condițiilor și a procedurii stabilite prin lege, fiind exclus arbitrariul.

Având în vedere cele de mai sus, restrangerea exercitiului este conditionata de indeplinirea anumitor cerinte obiective, a caror existenta trebuie sa fie dovedita de catre stat.

Cetățeni acceptă sa fie supusi eventualelor măsuri restrictive ce ar putea fi stabilite prin aceste acte, dar numai cu conditia respectarii formelor si procedurilor convenite prin lege pentru emiterea lor. Per a contrario, in cazul incalcarii acestor forme si proceduri, cetateanul este indreptatit sa nu recunoasca obligatiile ce i se impun in aceste conditii.

Neavând vreo ierarhizare a drepturilor omului ci fiind vorba de momentele de consacrare juridică internațională, ordonate cronologic, ale diferitelor drepturi ale omului, **Parlamentul European a emis rezoluția sub numărul 2019/2125(INI) prin care reaminteste că nu poate exista o ierarhie a drepturilor omului; subliniază că este necesar să se asigure susținerea și respectarea deplină a principiului potrivit căruia drepturile omului sunt universale și inalienabile, indivizibile, interdependente și corelate; subliniază că tentativele de utilizare a drepturilor anumitor grupuri pentru a justifica marginalizarea altora sunt complet inacceptabile**

Pentru toate aceste motive, solicit admiterea apelului , modificarea în parte a Sentinței Civile nr. 1799/10.12.2021, ca netemeinică și nelegală, în sensul admitterii acțiunii așa cum a fost formulată , anularea deciziei de carantinare individuală nr. 1970388/09.12.2021 și încetarea măsurii de carantinare, cu menținerea în rest a sentinței apelate în ceea ce privește dispozițiile privind onorariul apărătorului desemnat din oficiu.

În drept: Legea nr. 136/2020, Ordinul nr. 1309/2021, C.pr.civ, Constituția României.

În probațiune, solicit administrarea probei cu înscrisurile depuse la fond.

Solicit audierea prin video-conferință.